

DZIENNIK USTAW ŚLĄSKICH

Nr. 17.

KATOWICE, dnia 20. lipca 1926.

Rok V.

- Treść: 28. Ustawa z dnia 17. czerwca 1926 roku w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 17. czerwca 1922 r. w przedmiocie wydawania Dziennika Ustaw Śląskich (Dz. U. Śl. Nr. 1, poz. 1).
29. Rozporządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 10. lipca 1926 roku w celu wykonania art. 10. ustawy z dnia 5. maja 1926 r. w przedmiocie ordynacji wyborczej dla gmin miejskich i wiejskich w górnośląskiej części Województwa Śląskiego (Dz. U. Śl. nr. 13, poz. 22).
30. Rozporządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 8. lipca 1926 r. w sprawie ogłoszenia ustawy z dnia 14. kwietnia 1924 r. (Dz. U. Śl. nr. 10, poz. 47) o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu ustawy z dnia 17. maja 1926 r. (Dz. U. Śl. nr. 14, poz. 24).
31. Ustawa z dnia 6. lipca 1926 r. w sprawie wstrzymania podwyżki czynszów od lokali na terenie Województwa Śląskiego.

28.

Ustawa

z dnia 17. czerwca 1926 roku

w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 17. czerwca 1922 r. w przedmiocie wydawania Dziennika Ustaw Śląskich (Dz. U. Śl. Nr. 1, poz. 1).

Art. 1.

Do art. 1. rozporządzenia z dnia 17. czerwca 1922 r. w przedmiocie wydawania Dziennika Ustaw Śląskich (Dz. U. Śl. Nr. 1, poz. 1) zatwierdzonego ustawą z dnia 20. października 1922 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Śląskich (Dz. U. Śl. Nr. 29, poz. 109) dodaje się jako ustęp 3:

„O sposobie ogłaszania rozporządzeń policyjnych (§ 140 ustawy z dnia 30. lipca 1883 r. o ogólnym zarządzie kraju) (Zb. Ust. Pr. str. 195) — rozstrzyga Wojewoda”.

Art. 2.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:

(—) Wolny.

29.

Rozporządzenie

Wojewody Śląskiego

z dnia 10. lipca 1926 roku

w celu wykonania art. 10 ustawy z dnia 5. maja 1926 r. w przedmiocie ordynacji wyborczej dla gmin miejskich i wiejskich w górnośląskiej części Województwa Śląskiego (Dz. U. Śl. nr. 13, poz. 22).

Na mocy art. 68 ustawy z dnia 5. maja 1926 r. w przedmiocie ordynacji wyborczej dla gmin miejskich i wiejskich w górnośląskiej części Województwa Śląskiego (Dz. U. Śl. nr. 13, poz. 22) oraz celem wykonania art. 10 tejże ustawy zarządza się, co następuje:

§ 1.

Podstawę do obliczenia, w myśl postanowień §§ 12 i 29 ordynacji miejskiej z dnia 30. maja 1853 r. (Zb. U. pr. str. 261), liczby członków Rady Miejskiej i Magistratu w stosunku do liczby ludności danej gminy miejskiej stanowi załączony do niniejszego rozporządzenia „Wykaz miast i ludności miejskiej w górnośląskiej części Województwa Śląskiego.”

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda Śląski:

(—) Bilski.

Załącznik do rozporządzenia**Wojewody Śląskiego**

z dnia 10. lipca 1926 roku

w celu wykonania art. 10 ustawy z dnia 5. maja 1926 r. w przedmiocie ordynacji wyborczej dla gmin miejskich i wiejskich w górnośląskiej części Województwa Śląskiego (Dz. U. Śl. nr. 13, poz. 22).

W Y K A Z

miast i ludności miejskiej w górnośląskiej części

Województwa Śląskiego:

Miejscowość	Ilość mieszkańców
1. Bieruń Stary	2 551
2. Katowice	118 466
3. Królewska Huta	85 000
4. Lubliniec	4 821
5. Miasteczko	2 288
6. Mikołów	9 493
7. Mysłowice	18 911
8. Pszczyna	7 000
9. Rybnik	13 468
10. Tarnowskie Góry	13 500
11. Wodzisław	4 060
12. Woźniki	1 662
13. Żory	5 859

30.

Rozporządzenie**Wojewody Śląskiego**

z dnia 8. lipca 1926 roku

w sprawie ogłoszenia ustawy z dnia 14. kwietnia 1924 r. (Dz. U. Śl. nr. 10, poz. 47) o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu ustawy z dnia 17. maja 1926 r. (Dz. U. Śl. nr. 14, poz. 24).

Na mocy art. 2. ustawy z dnia 17. maja 1926 r. wprowadzającej niektóre zmiany do ustawy z dnia 14. kwietnia 1924 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem (Dz. U. Śl. nr. 14, poz. 24) ogłaszam dołączony do niniejszego rozporządzenia tekst ustawy z 14. kwietnia 1924 r. (Dz. U. Śl. nr. 10, poz. 47) w brzmieniu obecnie obowiązującym.

Wojewoda Śląski:

(—) Bilski.

Załącznik do rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 8. lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17, poz. 30.)

U S T A W A

z dnia 14. kwietnia 1924 r. (Dz. U. Śl. nr. 10, poz. 47) o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem z uwzględnieniem zmian wprowadzonych ustawą z dnia 17. maja 1926 r. (Dz. U. Śl. nr. 14, poz. 24).

C z ę ś ć I.**P O D A T K I.****A. Przepis ogólny.****Art. 1.**

Uchwały w sprawie pobierania samoistnych podatków komunalnych podlegają zatwierdzeniu władz nad-

zorczych; natomiast uchwały w sprawie pobierania dodatków komunalnych do podatków państwowych wymagają zatwierdzenia przez władze nadzorcze tylko w wypadku w art. 10 przewidzianym.

B. Poszczególne podatki.**1. Podatki od gruntów i budynków poza obszarem gmin miejskich.****Art. 2**

1. Od gruntów i budynków położonych poza obszarem gmin miejskich mogą być pobierane podatki komunalne tylko w postaci dodatków do podatków państwowych od gruntów i budynków.

2. Z dozwolonego ustawą z dnia 15. czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 65 poz. 505) najwyższego łącznego obciążenia gruntów i budynków położonych poza obszarem gmin miejskich podatkami komunalnymi otrzymują:

- a) gminy wiejskie 40%,
- b) powiatowe związki komunalne 60%.

3. Gminy wiejskie mogą przekroczyć normę 40% tylko za zgodą Wydziału Powiatowego. W braku zgody rozstrzyga Rada Wojewódzka. Władza ta decyduje także w razie zarzutu Wydziału Powiatowego przeciwko uchwałonej przez gminę wiejską normie 40% i niższej. Zarzut może być wniesiony w ciągu 14 dni po otrzymaniu wiadomości urzędowej o uchwale gminnej.

4. Do czasu wprowadzenia na obszar Województwa Śląskiego państwowego podatku od nieruchomości, gminy wiejskie mogą pobierać samoistny podatek od budynków. Do wymiaru i poboru tego podatku stosują się przepisy podane w ustępach 2 i 4 art. 4 niniejszej ustawy. Dochód z tego tytułu przypada wyłącznie gminom wiejskim nawet wtenczas, gdyby po wprowadzeniu państwowego podatku od nieruchomości, gminy wiejskie pobierały ten dochód w formie dodatku do państwowego podatku od nieruchomości.

2. Podatek od gruntów na obszarze gmin miejskich.**Art. 3.**

1. Podatek komunalny od gruntów, położonych na obszarze gmin miejskich może być pobierany w postaci dodatku do państwowego podatku gruntowego albo w postaci samoistnego podatku.

2. Podatkowi komunalnemu od gruntów podlegają także grunty wolne od państwowego podatku gruntowego. Podatek komunalny od tych gruntów może być pobierany tylko w postaci podatku samoistnego.

3. W uchwale Związku komunalnego, dotyczącej pobierania samoistnego podatku, mogą być przyjęte, jako podstawy wymiaru podatku w obu wypadkach przewidzianych w poprzednich ustępach: przychód, czynsz najmu względnie dzierżawy, wartość czynszowa (wartość użytkowa), wartość gruntów według samodzielnej klasyfikacji gminnej, albo też połączenie kilku z tych podstaw.

4. Place budowlane oraz grunty, które uzyskały charakter placów budowlanych, oraz zyskały na cenie wskutek pociągnięcia linii regulacyjnej ulic i placów miejskich, mogą być opodatkowane na rzecz gmin miejskich samoistnym podatkiem w silniejszym stopniu także poza granice, określone w art. 14 ustawy z dnia 15. czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 65, poz. 505).

Z opodatkowania wyżej określonych gruntów mogą korzystać także gminy wiejskie, posiadające charakter uzdrowisk.

5. Z dozwolonego ustawą z dnia 15. czerwca 1923 roku (Dz. U. R. P. nr. 65, poz. 505) najwyższego łącz-

nego obciążenia gruntów na obszarze gmin miejskich podatkami komunalnymi gminy miejskie niewydzielone, mogą korzystać do wysokości 70%, a powiatowe związki komunalne do wysokości 30%, gminy miejskie wydzielone do wysokości 100%.

6. W tych powiatowych związkach komunalnych, w których ilość gmin wiejskich o charakterze miejskim przekracza 60%, dochód z podatku gruntowego dzieli się, jak następuje: gminy otrzymują 40%, powiatowe związki komunalne 60%.

7. Od wszelkich wymienionych w art. 3 podatków gruntowych zwalnia się kooperatywy lub spółdzielnie budowlane.

3. Podatek od budynków na obszarze gmin miejskich.

Art. 4.

1. Podatek komunalny od budynków położonych na obszarze gmin miejskich mogą pobierać tylko gminy miejskie.

2. Przepis art. 3 ust. 3 stosuje się odpowiednio do podstawy wymiaru samoistnego podatku od budynków. Budynki, niepodlegające państwowemu podatkowi od nieruchomości w myśl art. 13 ustawy z dnia 17. grudnia 1921 r. (Dz. Ust. R. P. nr. 2, poz. 6 z 1922 r.) winny być zwolnione od samoistnego podatku.

3. Z chwilą, gdy w Województwie Śląkiem zostanie pobierany państwowy podatek od nieruchomości, przekazane gminom miejskim ustawą z dnia 17. grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. nr. 2, poz. 6 z 1922 r.) gminy te także w górnośląskiej części Województwa Śląskiego będą miały prawo pobierać podatek od budynków w postaci dodatku do państwowego podatku od nieruchomości albo w postaci samoistnego podatku, który się wymierza według przepisu zawartego w zdaniu pierwszym ustępu poprzedniego.

4. Nowo wznoszone budowle, jak również części nadbudowane i przebudowane, tak mieszkalne, jak i przeznaczone dla celów handlowych i przemysłowych, zwalnia się z wymienionych w art. 4. podatków.

4. Podatek od kopalni.

Art. 5.

1. Na rzecz związków komunalnych pobiera się samoistny podatek od kopalni, a mianowicie od cynku, węgla i ołowiu.

2. Podatek wymierzany będzie od ilości sprzedanego minerału na tych samych zasadach, co podatek państwowy węglowy, w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy i nie może przenosić 1% ceny względnie wartości sprzedaży. Podatek może być różniczkowany według gatunków minerału.

3. Uchwały w przedmiocie tego podatku podlegają zatwierdzeniu Rady Wojewódzkiej.

4. Obowiązane do zapłaty podatku tego, są kopalnie minerałów wymienionych w ustępie 1. Uprawniony do wymiaru i poboru jest Urząd Wojewódzki, który go rozdziela w myśl ustępu 5. — tegoż artykułu.

5. Z podatku od kopalni korzystają:

- a) gminy, na których obszarze znajdują się kopalnie w wysokości 50%,
- b) powiatowe związki komunalne, na których obszarze znajdują się kopalnie w wysokości 25%,
- c) wszystkie inne gminy Województwa Śląskiego nieobjęte pod a) w wysokości 25%.

Gminy, których mieszkańcy zatrudnieni są w kopalniach, znajdujących się na obszarze innej gminy, są uprawnione do proporcjonalnego, przez Radę Wojewódzką ustalić się mającego udziału w dochodach okre-

ślonych pod a). Te same gminy mogą korzystać z dochodów określonych pod c).

5. Podatek od lokali.

Art. 6.

1. Gminy miejskie i wiejskie mogą pobierać podatek za zajmowanie lokali lub ich części w hotelach, pensjonatach, pokojach umeblowanych, gospodach, zajazdach lub domach noclegowych (podatek hotelowy).

2. Podatek hotelowy obciąża osoby, korzystające z lokali lub ich części. Do ściągania podatku tego obowiązany jest właściciel przedsiębiorstwa hotelowego, który odpowiada za wpływ podatku.

6. Podatek od przemysłu i handlu.

Art. 7.

Na rzecz związków komunalnych Województwa Śląskiego pobierany będzie dodatek do państwowego podatku przemysłowego, określony w art. 119 ustawy z 15. lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. nr. 79, poz. 550).

Dodatek komunalny do państwowego podatku przemysłowego, który opłacają od obrotu przedsiębiorstwa i zajęcia wymienione w art. 1. ustawy z dnia 15. lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. nr. 79, poz. 550) przypada:

1. miastom od przedsiębiorstw i zajęć wykonywanych na ich obszarze; miasta niewydzielone, a w cieszyńskiej części Województwa także miasta wydzielone, obowiązane są przekazywać powiatowym związkom komunalnym 15% wpływów z tego podatku w ciągu dni 7 od ich otrzymania.

2. Powiatowym związkom komunalnym, od przedsiębiorstw i zajęć wykonywanych na obszarze gmin wiejskich o charakterze miejskim oraz gmin wiejskich. Powiatowe związki komunalne są zobowiązane przekazywać każdej gminie wiejskiej bez względu na jej charakter 65% wpływów z podatku pobranego z tego tytułu na obszarze danych gmin i to w ciągu dni 7 od otrzymania tychże wpływów.

Dodatek komunalny do opłat za świadectwa przemysłowe i karty rejestracyjne przypada gminom miejskim i wiejskim od zajęć przemysłowych i przedsiębiorstw wykonywanych na obszarze tychże gmin. Gminy wiejskie o charakterze miejskim i gminy wiejskie otrzymują dochody z tego tytułu przez powiatowe kasy komunalne w ciągu 7 dni od pobrania tych wpływów przez kasy komunalne.

7. Podatek dochodowy.

Art. 8.

Co do podatków do państwowego podatku dochodowego na rzecz związków komunalnych oraz udziału w tym podatku, obowiązują postanowienia ustaw państwowych z uwzględnieniem postanowień poniższych pod literą a do f.:

- a) udział w państwowym podatku dochodowym obliczony od dochodu do 15 000 zł rocznie według skali art. 23 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. nr. 58, poz. 411) oraz dodatek do tego podatku określony w ustępie 2 lit. a) art. 24 przepisu ustawy od dochodu do 15 000 zł rocznie, tudzież udział art. 111 tejsze ustawy oraz dodatek do tego podatku określony w ustępie 2 lit. 2) art. 24 tejsze ustawy przypada gminie przypisu podatku.
- b) Udział w państwowym podatku dochodowym, obliczony według skali art. 23 ustawy o państwowym podatku dochodowym z 30. kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. nr. 58, poz. 411) od dochodu ponad

15 000 zł rocznie, oraz dodatek do tego podatku, określony w ustępie 2 lit. a) art. 24 wymienionej ustawy od dochodu ponad 15 000 zł rocznie według podanej skali, rozdziela się na gminy i powiatowe związki komunalne według następujących zasad:

1. jeżeli miejsce wykonywania przedsiębiorstwa zbiega się z siedzibą przedsiębiorstwa w jednej gminie, wtedy gmina ta, z wyjątkiem miasta Katowic, z udziału, a na górnośląskiej części Województwa także z dodatku przypadającego z tego przedsiębiorstwa, otrzyma z góry 40%, pozostałe 60% dzieli się na gminy zamieszkania pracowników umysłowych i fizycznych danego przedsiębiorstwa, w stosunku do ilości pracowników, przy czym ilość niżej 20 nie będzie uwzględniona.

2. jeżeli siedziba przedsiębiorstwa i miejsce wykonywania przedsiębiorstwa znajduje się na obszarze dwóch różnych gmin, wtedy gmina siedziby przedsiębiorstwa, z wyjątkiem miasta Katowic, otrzymuje z góry 15%, gmina wykonywania przedsiębiorstwa z góry 25%, pozostałe zaś 60% dzieli się na gminy zamieszkania pracowników umysłowych i fizycznych według zasad podanych pod punktem 1.

3. jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi dwa lub więcej zakładów na obszarze dwóch lub więcej gmin, wtedy gminy siedziby przedsiębiorstwa, z wyjątkiem miasta Katowic, otrzymują z góry 15%, gminy wykonywania przedsiębiorstwa z góry 25%, które rozdziela się na owe gminy w stosunku do ilości pracowników zatrudnionych w zakładach położonych na ich obszarze, pozostałe 60% dzieli się na gminy zamieszkania według zasad podanych pod punktem 1.

4. jeżeli jeden zakład rozciąga się na powierzchni lub pod powierzchnią dwóch lub więcej gmin, wtedy kwoty przypadające z tego zakładu na gminy wykonywania przedsiębiorstwa dzieli się według wielkości zabudowanego na powierzchni terenu zakładowego z wyłączeniem terenów zajętych pod domy mieszkalne i dojazdowych torów przemysłowych.

5. Za gminę wykonywania przedsiębiorstwa uważać należy przy stosowaniu przepisów tego artykułu gminę, na której obszarze znajdują się zakłady samoistne, pomocnicze lub filje danego przedsiębiorstwa.

Za gminę siedziby przedsiębiorstwa uważa się gminę, na której obszarze znajduje się siedziba zarządu przedsiębiorstwa.

c) Udział i dodatek, przypadający na dochody z rolnictwa, leśnictwa i rybołóstwa, tudzież z przedsiębiorstw pobocznych, dzieli się w ten sposób, iż gminy przypisu podatku, z wyjątkiem miasta Katowic, otrzymują z góry 10%, zaś resztę dzieli się na gminy położenia źródeł dochodowych w stosunku do wielkości obszaru, leżącego w poszczególnych gminach. Udział i dodatek, przypadający od dochodu z innych źródeł, otrzymują gminy podatku.

d) Jeśli gminą przypisu jest miasto Katowice, naten- czas otrzymuje ono jako gmina przypisu przy rozdziale dochodów przewidzianych powyżej w niniejszym artykule następujący udział: pod punktem 1 b) — 45%, zaś gminy zamieszkania pracowników — 55%;

pod punktem 2 b) i 3 b) — 25%, natomiast gmina wykonywania — 20%, a gmina zamieszkania pracowników — 55%;

wreszcie pod c) — 20%, zaś resztę — gminy źródeł dochodowych.

Z kwot, przypadających na gminy w myśl postanowień tego artykułu od a) do c) niniejszej ustawy oddają powiatowym związkom komunalnym gminy wiejskie o charakterze miejskim, oraz miasta niewydzielone po 15%.

e) Postanowienia tego artykułu pod b) niniejszej ustawy stosuje się jedynie do udziału w państwowym podatku dochodowym, oraz na górnośląskiej części Województwa do dodatku od tego podatku, przypadającego na dochody z przedsiębiorstw górniczych, przemysłowych i handlowych.

f) Rozdziału według przepisów tego artykułu od a) do d) dokonuje gmina przypisu podatku za wynagrodzeniem 2% od kwot wypłaconych poszczególnym związkom komunalnym. Szczegółowe przepisy co do postępowania określi rozporządzenie wykonawcze.

8. Podatek od spożycia, zużycia wzgl. produkcji.

Art. 9.

1. Do wszystkich państwowych podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji z wyjątkiem podatku od węgla, olejów mineralnych, soli i cukru, oraz podatku wymienionego w art. 10 i łącznie z temi podatkami, pobierany będzie dodatek na rzecz związków komunalnych.

2. Dodatek ten wynosi 30% podatku od spirytusu i wyrobów wódczanych, wina i win musujących oraz od piwa, a 15% państwowego podatku od innych przedmiotów.

3. Wpływy z tego podatku przypadają gminom miejskim i powiatowym związkom komunalnym, a to pierwszym w stosunku 60%, drugim zaś w stosunku 40% ogólnej sumy z wpływów z tego źródła. Podstawę rozdziału między gminy miejskie stanowi procentowa średnia arytmetyczna, ustalona na podstawie liczby mieszkańców w poszczególnych gminach miejskich i podatku przemysłowego, przypisanego na ich terenie za rok poprzedzający rozdział, a pomiędzy powiatowe związki komunalne liczba mieszkańców w poszczególnych powiatach z wyłączeniem gmin miejskich.

4. Powiatowe związki komunalne są obowiązane wypłacić z otrzymanych sum $\frac{1}{3}$ część gminom wiejskim a w cieszyńskiej części Województwa aż do wprowadzenia samorządu powiatowego $\frac{2}{3}$ części. Sumy te rozdziela się między gminy wiejskie według stosunku liczby mieszkańców gmin wiejskich do liczby mieszkańców powiatu z wyłączeniem gmin miejskich, a gminy wiejskie obowiązane są użyć je na cele inwestycyjne oraz na cele konserwacji i urządzeń gminnych.

5. Liczbę mieszkańców określa się według ostatniego urzędowego spisu ludności.

6. Przedmioty podlegające państwowym podatkom od spożycia, zużycia względnie produkcji, nie mogą być obciążone innemi podatkami komunalnymi.

Art. 10.

1. Gminy miejskie na swym obszarze, a powiatowe związki komunalne poza obszarem gmin miejskich, mogą pobierać dodatki do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków, przetworów wódczanych i spirytusowych, pobieranych na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24. maja 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 56, poz. 401).

2. Dodatki te nie mogą przenosić 100% opłaty państwowej od patentów na wyrób względnie 200% opłaty państwowej od patentu na sprzedaż trunków i przetworów wymienionych w poprzednim ustępie i będą pobierane łącznie z opłatami państwowymi.

3. Uchwały w sprawie pobierania tych podatków podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

4. Powiatowe związki komunalne są jednak obowiązane tym gminom wiejskim, na których obszarze wykonywane są przedsiębiorstwa i zajęcia wymienione w ustępie 1. niniejszego artykułu, wypłacić połowę sumy pobranej w odnośnych gminach tytułem dodatków gminnych do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków, przetworów wódczanych i spirytusowych w ciągu dni 14 po otrzymaniu tych dodatków.

9. Opłata od umów o przeniesieniu własności nieruchomości.

Art. 11.

1. Podatki (opłaty) od przyrostu wartości nieruchomości ustanowione na rzecz ciał samorządowych, nie mogą przekraczać 10% przyrostu wartości obliczonej w złocie.

2. Gminy wiejskie oraz powiatowe związki komunalne mogą wprowadzić opłatę komunalną od umów o przeniesienia własności nieruchomości. Opłata ta nie może przewyższać 3% sumy, która służy za podstawę wymiaru państwowej opłaty (podatku) od tych umów.

3. Opłaty komunalne wymienione w ustępie 1 i 2 pobierają samoistnie:

- a) gminy miejskie, jeżeli nieruchomość jest położona na obszarze tychże gmin,
- b) powiatowe związki komunalne, jeżeli nieruchomość jest położona poza obszarem gmin miejskich. Powiatowe związki komunalne są obowiązane przekazać połowę pobranej opłaty tym gminom wiejskim, na których obszarze nieruchomość jest położona. Jeżeli powiatowy związek komunalny nie uchwalił poboru opłaty, wolno gminom wiejskim uchwalić ją na rzecz swoją do wysokości 50% sumy, którą byłby uprawniony pobrać powiatowy wydział komunalny.

4. Od wszelkich opłat i podatków wymienionych w art. 11 zwalnia się kooperatywy i spółdzielnie budowlane, oraz nowe budowle wznoszone przez osoby prywatne.

5. Wszelkie transakcje kupna — sprzedaży, związane z parcelacją obszarów należących do wielkiej własności ziemskiej, o ile są przeprowadzone przez Urząd Ziemi lub przedsiębiorstwa osadnicze o charakterze użyteczności publicznej, są zwolnione od opłaty podatku od przyrostu wartości.

10. Podatek od spadków i darowizn.

Art. 12.

1. Gminy miejskie i wiejskie mogą pobierać samoistny podatek od przedmiotów spadków i darowizn, położonych na ich obszarze, do wysokości 10% państwowego podatku od spadków i darowizn, przypadającego na odnośne przedmioty spadkowe lub darowane.

2. Jeżeli przedmioty spadkowe (darowane) znajdują się w obrębie kilku związków komunalnych, to każdy z nich pobiera podatek w takiej części, jaka odpowiada stosunkowi czystej wartości przedmiotów, znajdujących się w obrębie danego związku komunalnego do całej podstawy wymiaru.

3. Szczegółowe przepisy o rozdziale podatku zawierać będzie rozporządzenie wykonawcze, przyczem uwzględnione być powinny następujące zasady:

- a) majątek ruchomy, otrzymany w drodze spadku (darowizn) uważa się jako położony w miejscu zamieszkania spadkodawcy (darującego), o ile zaś miejsce to znajduje się poza granicami Państwa, w miejscu siedziby władzy wymierzającej państwowego podatku od spadku (darowizn),
- b) długi, z wyjątkiem długów, zabezpieczonych na nieruchomości, uważa się jako ciężące na wszystkich przedmiotach spadkowych w stosunku do ich wartości.

11. Podatek od plakatów i szyldów i podatek od anonsów.

Art. 13.

1. Gminom miejskim i wiejskim wolno pobierać od ogłaszających podatek od napisów i ogłoszeń umieszczanych na budynkach, słupach, kioskach lub podobnych miejscach, bądź rozlepianych, roznoszonych, wyświetlanych lub rozpowszechnianych w podobny sposób (podatek od plakatów).

2. Bliższy wymiar i sposób pobierania powyższego podatku określi wzorowy statut podatkowy, który ogłosi rozporządzenie wykonawcze.

3. Od podatku są zwolnione ogłoszenia, zamieszczane w czasopismach wychodzących nie rzadziej jak w miesięcznych odstępach czasu, ogłoszenia urzędowe, ogłoszenia wyborcze do reprezentacji publicznych, ogłoszenia o odczytach i zgromadzeniach publicznych oraz ogłoszenia osób, poszukujących pracy. Podatkowi temu nie podlegają również napisy, znaki i godła, których umieszczenie na widoku publicznym w każdym poszczególnym wypadku nastąpiło wskutek nakazu przepisów prawnych lub postanowień władzy, n. p. przepisane zewnętrzne oznaczenie zakładów i przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, lekarzy, adwokatów itd. bez względu na wielkość tego napisu czy godła.

4. Bliższy sposób pobierania podatku od plakatów, szyldów i podatku od anonsów określi wzorowy statut podatkowy, który ogłosi rozporządzenie wykonawcze.

12. Podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

Art. 14.

1. Gminy miejskie winny, gminy zaś wiejskie mogą pobierać podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

2. Oprócz podatku od wstępu na wyścigi i podobne widowiska, połączone z grą lub zakładami, wolno pobierać także podatki od stawek gry lub zakładów i od wygranych.

3. Do przedstawień teatralnych i występów o wyższej wartości artystycznej lub naukowej, oraz do przedstawień utworów i filmów krajowych winny być stosowane ulgowe stawki podatkowe. Przedstawienia amatorskie (teatry ludowe) nie podlegają wcale opodatkowaniu.

4. Od zawodów i popisów, urządzanych przez towarzystwa sportowe i gimnastyczne, których użyteczność publiczną uzna Zarząd gminy, podatek nie może przenosić 10% ceny wstępu.

13. Podatki od prawa polowania.

Art. 15.

1. Gminy wiejskie i miejskie mogą za wykonanie praw polowania pobierać podatek komunalny z tytułu

dzierżawy polowania lub innych tytułów prawnych z wyjątkiem prawa własności.

2. Najwyższe normy podatku określi dla poszczególnych stref Rada Wojewódzka.

3. Rozporządzenie wykonawcze może uzależnić wykonywanie prawa polowania od wykazania zapłaty podatku.

14. Inne podatki.

Art. 16.

Gminom miejskim na ich obszarze a powiatowym związkom komunalnym poza obszarem gmin miejskich, wolno za zgodą Rady Wojewódzkiej pobierać prócz podatków wymienionych w niniejszej ustawie, samoistne podatki nie obciążające inne źródła nie wymienione w niniejszej ustawie.

Art. 17.

1. Podatek od majątku i podatek od kapitałów i rent nie może być pobierany na rzecz związków komunalnych.

2. Źródła, które są obciążone podatkami wymienionymi w tej ustawie, nie wolno ponownie obciążać samoistnymi podatkami z wyłączeniem podatków, przeznaczonych na ściśle określone inwestycyjne cele, pobieranych w wyjątkowych wypadkach przez oznaczony okres czasu a nie przenoszących 50% podatków komunalnych, dopuszczonych niniejszą ustawą czy to w postaci samoistnych podatków, czy też w postaci dodatków do podatków państwowych.

3. Również nie mogą być pobierane na rzecz związków komunalnych podatki od posiadania przedmiotów majątkowych z wyjątkiem podatku od posiadania przedmiotów zbytku, służących do osobistego użytku (samochodów, ckwipaży, wierzchowców itd.).

C. Podział wpływów z podatków między współuprawnione związki komunalne.

Art. 18.

Przepisy, które wyda Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu w rozporządzeniu wykonawczem do ustawy z dnia 11. sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 94, poz. 747) celem określenia sposobu obliczenia udziałów kilku współuprawnionych związków komunalnych we wpływach z poszczególnych podatków i celem zapobieżenia wielokrotnemu opodatkowaniu płatników na rzecz związków komunalnych, będą odpowiednio stosowane w Województwie Śląskiem za zgodą Rady Wojewódzkiej.

Wydziałom Powiatowym za rozdział podatków gminnych pomiędzy gminy wiejskie, jakoteż miejskie, nie przysługuje żadne prawo do odszkodowania.

Część II.

Opłaty i specjalne dopłaty.

A. Opłaty.

Art. 19.

1. Związki komunalne winny pobierać opłaty za używanie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego, zaś mogą je pobierać za czynności i poświadczenia urzędowe organów komunalnych (opłaty administracyjne).

2. Uchwały w przedmiocie pobierania powyższych opłat nie podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

3. Władza nadzorcza może jednak zmienić lub znieść uchwały dotyczące opłat w ustępie 1 wymienionych, gdyby się okazało, że opłaty administracyjne są

niewspółmiernie wysokie w stosunku do kosztów utrzymania tej gałęzi Zarządu komunalnego za której czynności opłaty są pobierane.

Art. 20.

1. Przedsiębiorstwa komunalne mają być w ten sposób administrowane, ażeby dochody z nich uzyskane pokryły conajmniej kosztu eksploatacji łącznie z oprocentowaniem i amortyzacją kapitału zakładowego.

2. Uchwały w przedmiocie pobierania opłat za używanie przedsiębiorstw komunalnych względnie cen za dostarczone przez nie przedmioty, nie podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej. Jeżeli atoli opłaty (ceny) nie pokrywają kosztów łącznie z oprocentowaniem i amortyzacją kapitału zakładowego, władza nadzorcza może w takim wypadku nakazać podwyższenie opłat (cen).

Wyjątek stanowią urządzenia, służące do podniesienia higieny i oświaty, przy których wysokie opłaty mogłyby uniemożliwić korzystanie z nich ludności niezamożnej.

Art. 21.

1. Związkom komunalnym wolno celem uzyskania funduszy obrotowych na utrzymanie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego oraz przedsiębiorstw pobierać zaliczki na opłaty (art. 19 i 20) od osób, korzystających z tychże zakładów, urządzeń i przedsiębiorstw.

2. Wysokość zaliczek może być różniczkowana według stopnia zamożności tych osób. W razie udowodnionego ubóstwa zaliczka nie powinna być pobierana.

3. Uchwały w przedmiocie pobierania zaliczek, przewyższających jednomiesięczną opłatę, podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

Art. 22.

1. Przepisy dotychczasowych ustaw o komunalnych opłatach na cele specjalne pozostają bez zmiany.

2. Wysokość tych opłat podlega regulacji w myśl art. 57.

3. Uchwały w przedmiocie ustanowienia i zmiany wysokości tych opłat nie podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

B. Specjalne dopłaty.

Art. 23.

1. Związki komunalne winny pobierać na pokrycie kosztów założenia i utrzymania urządzeń i zakładów dobra publicznego specjalne dopłaty od tych właścicieli nieruchomości, przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, którym te urządzenia i zakłady przynoszą szczególne korzyści gospodarcze lub udogodnienia. Wysokość specjalnej dopłaty winna być stopniowana w stosunku do wartości osiągniętych korzyści gospodarczych względnie udogodnień.

2. Odwołanie się tych właścicieli wymienionych w ustępie 1 wniesione w terminie, podlega rozstrzygnięciu władzy nadzorczej, wskazanej w art. 27. Dopóki rozstrzygnięcie nie nastąpi, uchwała nie może być wykonaną w stosunku do osoby, która wniosła odwołanie.

3. Związki komunalne mogą na skutek osobnej uchwały nie pobierać specjalnych dopłat, jeżeli pokrycie kosztów założenia i utrzymania urządzeń i zakładów dobra publicznego komunalnymi podatkami, opłatami lub innymi dochodami jest wskazane w interesie publicznym; uchwała taka podlega zatwierdzeniu władzy nadzorczej (art. 27).

Art. 24.

1. Na pokrycie kosztów założenia i utrzymania zakładów i urządzeń dobra publicznego, powiatowe związki komunalne mogą pobierać specjalne dopłaty od mieszkańców tych niewydzielonych z powiatu gmin miejskich, którym te zakłady i urządzenia przynoszą korzyści i udogodnienia.

2. Wymiar i pobór dopłat, obliczonych na podstawie podatków państwowych, winien być dokonywany w ten sam sposób, jak wymiar i pobór dodatków do odnośnych podatków państwowych na rzecz gmin miejskich.

3. Uchwała powiatowego związku komunalnego w sprawie poboru specjalnych dopłat w myśl niniejszego artykułu podlega zatwierdzeniu Rady Wojewódzkiej.

C z ę ś ć III.**Inne źródła dochodowe.****Art. 25.**

Uchwały związków komunalnych w sprawie zaciągnięcia pożyczek i objęcia poręki z wyjątkiem pożyczek przeznaczonych na czasowe zasilenie funduszy kasowych, wymagają zatwierdzenia władz nadzorczych (art. 27).

Art. 26.

Powiatowe związki komunalne powinny ze swych dochodów udzielać zapomóg tym gminom wiejskim, których dochody mimo wyzyskania wszystkich źródeł dochodowych są tak szczupłe, że nie wystarczają na pokrycie wydatków bieżących.

C z ę ś ć IV.**Władze nadzorcze i ich postępowanie.****Art. 27.**

Władzami nadzorczymi, właściwymi do działania w myśl niniejszej ustawy, o ile ona inaczej nie postanawia, są:

- a) w stosunku do gmin wiejskich bez względu na charakter tychże gmin wydziały powiatowe, a w cieszyńskiej części Województwa aż do wprowadzenia samorządu powiatowego, Rada Wojewódzka,
- b) w stosunku do gmin miejskich i do powiatowych związków komunalnych, Rada Wojewódzka.

Art. 28.

1. Przeciw orzeczeniu Wydziału Powiatowego służy, o ile ustawa niniejsza inaczej nie postanawia, związkowi komunalnemu, a w wypadkach przewidzianych w art. 23 także osobom interesowanym, prawo wniesienia odwołania w ciągu 14 dni po doręczeniu orzeczenia.

2. Władzą powołaną do rozstrzygnięcia tych odwołań i decydującą ostatecznie, jest Rada Wojewódzka.

Art. 29.

1. Uchwała podlegająca zatwierdzeniu, winna być w ciągu dni 15 po jej powzięciu skierowana wraz z danemi, które wskaże rozporządzenie wykonawcze, bezpośrednio do przełożonej władzy nadzorczej. Jeżeli władza ta nie jest właściwą do zatwierdzenia uchwały, obowiązana jest w ciągu dalszych dni 7 uchwałę skierować do właściwej władzy nadzorczej, która w dniu otrzymania uchwały wyda poświadczenie odbioru.

2. Jeżeli uchwała jest należycie poparta danemi, wskazanymi w rozporządzeniu wykonawczem, władza nadzorcza wyda swe decyzje w przedmiocie zatwier-

dzenia w ciągu dalszych 30 dni, w razie braku tych danych, zwróci ją w ciągu tygodnia po otrzymaniu uchwały do uzupełnienia.

3. Za dzień zawiadomienia o decyzji władzy nadzorczej w razie nadania na pocztę, uważa się dzień nadania na pocztę.

Art. 30.

Uchwała zatwierdzona ma moc obowiązującą od dnia jej powzięcia, jeżeli w uchwale lub w zatwierdzeniu nie jest oznaczony dzień późniejszy.

Art. 31.

Władza nadzorcza może odmówić rozpoznanie uchwały, nieprzedłożonej w terminie oznaczonym w art. 29 ustęp 1.

Art. 32.

O ile według innych ustaw uchwały związków komunalnych w sprawie pobierania podatku, opłat i dopłat względnie składek oraz zaciągania pożyczek, podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych, władzami właściwymi do zatwierdzenia tych uchwał są władze nadzorcze, wskazane w art. 27, przyczem artykuły 27—31 mają odpowiednie zastosowanie.

C z ę ś ć V.**Wymiar i pobór danin komunalnych.****Art. 33.**

1. Wymiar i pobór samoistnych podatków komunalnych uskutecznia Zarząd związku komunalnego lub organ przez ten Zarząd upoważniony.

2. Wymiar i pobór podatków komunalnych do podatków (opłat) państwowych, uskutecznia władza powołana do poboru i wymiaru podatków.

Art. 34.

1. Celem uzyskania wymiaru samoistnych danin komunalnych, Zarząd związku komunalnego lub organ przez ten Zarząd upoważniony, mają prawo:

- a) żądać od stron lub ich zastępców prawnych oraz świadków i znawców odpowiedzi na określone pytania, w razie zaś wątpliwości co do udzielonych odpowiedzi, żądać od stron lub ich zastępców prawnych przedłożenia ksiąg handlowych i gospodarczych oraz innych dowodów,
- b) zwracać się do zarządów innych związków komunalnych, jakoteż do władz państwowych o podanie podstaw opodatkowania, ujawnionych w wymiarze podatków państwowych i komunalnych.

2. Władze i organy komunalne zarówno jak i znawcy winny zachować w tajemnicy okoliczności i dane, które doszły do ich wiadomości przy wykonywaniu wspomnianych czynności.

Art. 35.

1. Aż do ustalenia wysokości dodatków komunalnych za rok bieżący pobiera się dodatki tymczasowe według normy ustalonej na rok poprzedni.

2. Kwota pobranych tymczasowo dodatków komunalnych będzie zaliczona na ich należność ostatecznie ustaloną.

Art. 36.

O wymiarze samoistnych podatków komunalnych winien być każdy płatnik zawiadomiony indywidualnie przez doręczenie orzeczenia wymiarowego, o ile ustawy lub statuty podatkowe nie przewidują odmiennego sposobu zawiadomienia.

Art. 37.

W razie poboru dodatku komunalnego do podatków (opłat) państwowych, Zarząd związku komunalnego winien normę dodatku podać do wiadomości publicznej przez ogłoszenia w sposób w danej miejscowości przyjętej. Tak samo winny być ogłoszone uchwały w przedmiocie pobierania samoistnych podatków i opłat.

Art. 38.

1. Przeciwno wymiarowi samoistnych danin komunalnych służy płatnikowi prawo wniesienia odwołania w ciągu 14 dni do władz nadzorczych za pośrednictwem władzy, która dokonała wymiaru.

2. Termin 14 dniowy biegnie od dnia następnego po zawiadomieniu płatnika o wymiarze podatku względnie po wezwaniu go do uiszczenia danin innego rodzaju, o ile ustawy lub uchwały o poborze danin nie zawierają odmiennych postanowień.

3. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku terminowego uiszczenia daniny.

4. Władzami powołanymi do rozstrzygania i decydującymi ostatecznie są w cieszyńskiej części Województwa władze powołane w art. 27.

5. Przepisy o środkach prawnych, służących płatnikom w górnośląskiej części Województwa przeciwko pociąganiu ich do opłacania danin komunalnych pozostają bez zmiany.

Art. 39.

1. Odrębne odwołania przeciwko wymiarowi do dodatków do podatków państwowych są dopuszczalne tylko w razie zaprzeczenia prawa związku komunalnego do pobierania dodatków wogóle lub według stopy, określonej w orzeczeniu wymiarowem. Do takich odwołań stosuje się odpowiednio postanowienia zawarte w art. 38.

2. Poza wypadkiem wspomnianym w ustępie 1. odwołania przeciwko wymiarowi dodatków do podatków winny być wnoszone łącznie z reklamacjami, skargami lub odwołaniami przeciwko wymiarowi podatków państwowych.

Art. 40.

Podwyższenie, niższenie, uchylenie, odpisanie, odroczenie zapłaty lub zwrot podatku państwowego pociąga za sobą z mocy samego prawa odpowiednie podwyższenie, niższenie, uchylenie, odpisanie, odroczenie zapłaty lub zwrot dodatku komunalnego.

Art. 41.

1. Zwrot dodatków zarządza władza, która pobrała podatki (opłaty) państwowe.

2. O ile kwota dodatku komunalnego, ulegająca zwrotowi, nie będzie mogła być pokryta drogą potrącenia z wpływów należnych związkowi komunalnemu przy następnej wypłacie (art. 47), winien związek komunalny dokonać zwrotu na wezwanie w ciągu dni 14.

Art. 42.

Artykuły 40 i 41 nie mają zastosowania w górnośląskiej części Województwa, gdy dodatki komunalne do podatków państwowych pobierane są samodzielnie przez związki komunalne. W tych wypadkach obowiązują dotychczasowe przepisy.

Art. 43.

1. Statuty samoistnych danin komunalnych winny ściśle oznaczać terminy płatności tych danin. W braku takiego oznaczenia zapłata winna nastąpić w terminie, ustalonym w orzeczeniu wymiarowem.

2. Dodatki komunalne do podatków państwowych winny być uiszczane równocześnie z podatkami (opłatami) państwowymi.

Art. 44.

1. Nieuiszczone we właściwym terminie samoistne daniny komunalne ściąga zarząd związku komunalnego w drodze egzekucji, do której stosuje się odpowiednio przepisy o egzekucji podatków i opłat państwowych.

2. Powiatowe związki komunalne mogą ściągać podatki albo samodzielnie albo przy pomocy zarządów gmin miejskich i wiejskich.

3. W cieszyńskiej części Województwa nieuiszczone we właściwym terminie samoistne daniny komunalne mogą być ściągane w drodze egzekucji sądowej na podstawie ustawy z 27. maja 1896 r. (Austr. Dz. U. P. nr. 79).

4. Przepisy o ściągnięciu danin w drodze egzekucji sądowej w górnośląskiej części Województwa nie ulegają zmianie.

Art. 45.

W razie nieuiszczenia we właściwym terminie danin komunalnych, związki komunalne mogą pobierać odsetki i kary za zwłokę oraz koszty egzekucyjne według norm obowiązujących przy podatkach (opłatach) państwowych.

Art. 46.

Wypłaty na podatki (opłaty) państwowe, do których przypisane są dodatki komunalne, rozkłada się proporcjonalnie na podatki państwowe i dodatki wszystkich związków komunalnych z przynależnymi odsetkami i karami za zwłokę.

Art. 47.

1. Sumy wpływów z dodatków komunalnych do podatków (opłat) państwowych, oraz z odsetek i kar za zwłokę z każdego miesiąca, będą wypłacone związkowi komunalnemu, uprawnionemu do ich poboru w najkrótszym czasie, najpóźniej do dni 14 po upływie miesiąca.

2. Dodatki do podatków od spożycia, zużycia wzgl. produkcji (art. 9.) będą przekazywane do dni 15 na rzecz związków komunalnych.

Art. 48.

Przepisy o poborze podatków (opłat) państwowych, w szczególności o obowiązku zapłaty, terminie płatności, sposobie przymusowego ściągnięcia z majątku ruchomego i nieruchomego, prawie zastawu na nieruchomości, odpisaniu z powodu niemożności ściągnięcia, przedawnieniu wymiaru i prawa ściągnięcia oraz o prawie pierwszeństwa zastawnego na nieruchomościach, stosuje się odpowiednio do poboru dodatków do tych podatków (opłat) na rzecz związków komunalnych.

Art. 49.

1. Powiatowe związki komunalne w górnośląskiej części Województwa pobierają podatki bezpośrednio od indywidualnych płatników.

2. Postanowienie ustawy o daninach komunalnych z dnia 14. lipca 1893 r. (Zb. U. Pr. str. 152), dotyczące komunalnych podatków bezpośrednich z wyjątkiem przepisów o środkach prawnych, stosuje się odpowiednio do bezpośrednich podatków powiatowych, ze zmianami wprowadzonymi późniejszymi ustawami jak również ustawą niniejszą.

3. Płatnikom przysługują środki prawne w myśl § 14 ustęp 2 i § 11 ustęp 4 i 5 ustawy o daninach po-

wiatowych i prowincjonalnych z dnia 23. kwietnia 1906 r. (Zb. U. Pr. str. 159).

Część VI.

Kary.

Art. 50.

1. Kto w zamiarze uchylenia się od obowiązku płacenia danin komunalnych składa wobec właściwej władzy komunalnej nieprawdziwe lub niezupełne zeznania, albo też w tym samym zamiarze odmawia odpowiedzi na określone pytania, albo usuwa przedmioty podlegające daninom komunalnym, albo przedmiotów takich nie zgłasza do opodatkowania, podlega karze pieniężnej do wysokości 20-krotnej sumy daniny utraconej lub na utratę narażonej.
2. Kara nie uwalnia płatnika od obowiązku zapłacenia daniny.
3. Współwinnny podlega karze zarówno ze sprawcą.

Art. 51.

Kto wezwany w charakterze świadka lub znawcy w zamiarze uwolnienia innej osoby od obowiązku płacenia danin komunalnych wobec właściwej władzy komunalnej odmawia złożenia zeznania lub składa fałszywe zeznania, podlega karze pieniężnej w pierwszym wypadku do wysokości 500 złotych polskich, w drugim wypadku do wysokości 1000 złotych polskich.

Art. 52.

Kto jako członek zarządu komunalnego, urzędnik lub funkcjonariusz komunalny bez upoważnienia właściwej władzy ujawni osobom niepowołanym okoliczności i dane, które doszły do jego wiadomości przy wykonywaniu czynności wymienionych w art. 34, podlega karze aresztu na czas do 3 miesięcy i karze pieniężnej w wysokości do 3000 zł polskich lub jednej z tych kar.

Art. 53.

1. Kary pieniężne za czyny wymienione w art. 50 i 51 wymierza zarząd związku komunalnego.
2. Jeżeli strona nie zgłosi w ciągu dni 14 po doręczeniu zawiadomienia o karze ustnie lub piśmiennie żądanie rozpatrzenia sprawy w drodze sądowej, kara ulega wykonaniu. W razie przeciwnym zarząd związku komunalnego winien sprawę skierować do właściwego sądu powiatowego, który wdroży postępowanie karne w myśl ogólnych przepisów.
3. Kary pieniężne nałożone na mocy art. 50 i 51 podlegają egzekucji narówni z daninami komunalnymi i wpływają do kasy związku komunalnego uprawnionego do poboru daniny.
4. Do orzekania w sprawach o czyny wymienione w art. 52 są wyłącznie właściwe sądy powiatowe.

Art. 54.

Karę pieniężną na mocy art. 50 i 51 lub 52 w razie niemożności ściągnięcia zamienia sąd powiatowy na karę pozbawienia wolności na czas do trzech miesięcy.

Art. 55.

1. W uchwałach związków komunalnych mogą być przewidziane kary porządkowe do wysokości 350 złotych polskich za wykroczenia przeciwko przepisom o wymiarze i poborze danin komunalnych oraz statutom i stawkom podatkowym, opartym na tych przepisach.
2. Uchwały takie (ustęp 1) podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych.

3. Kary wymierza zarząd związku komunalnego.
4. Do kar nałożonych na podstawie niniejszego artykułu mają zastosowanie przepisy zawarte w ustępie 2 i 3 art. 53.

W górnośląskiej części Województwa stosuje się w wypadkach objętych niniejszym artykułem przepisy §§ 459 do 469 ustawy postępowania karnego.

Część VII.

Przepisy ogólne.

Art. 56.

Do dodatków komunalnych do poszczególnych podatków (opłat) państwowych, jak również do komunalnych podatków, samoistnych opłat, dopłat i kar pieniężnych mają odpowiednie zastosowanie postanowienia ustawy z 6. grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 127, poz. 1044).

Art. 57.

O ile ustawy nałożą na związki komunalne nowe zadania, winny one zapewnić dostateczne źródła dochodów na pokrycie wydatków połączonych ze spełnieniem tych zadań.

Art. 58.

Budżet związków komunalnych winien być zarówno pod względem okresu budżetowego jak i pod względem jednostki obliczeniowej dostosowany do budżetu Państwa.

Rozporządzenie wykonawcze określi termin zarówno wyłożenia budżetu związków komunalnych do publicznej wiadomości, jak i uchwalenia budżetu.

Art. 59.

Wyrazy „związki komunalne” użyte w niniejszej ustawie bez bliższego określenia, oznaczają powiatowe związki komunalne jakoteż gminy wiejskie i miejskie.

Art. 60.

Przepisy niniejszej ustawy dotyczące gmin miejskich mają zastosowanie także do gmin wiejskich o charakterze miejskim, a przepisy niniejszej ustawy dotyczące gmin wiejskich mają zastosowanie także do gmin miejskich o charakterze wiejskim. Gminy wiejskie o charakterze miejskim jakoteż gminy miejskie o charakterze wiejskim oznacza Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu na wniosek Rady Wojewódzkiej bez naruszenia przepisów art. 4 ustęp 2 statutu organicznego (ustawa z dnia 15. lipca 1920 r.).

Przepisy tego artykułu nie odnoszą się do art. 27 niniejszej ustawy.

Art. 61.

Aż do wprowadzenia samorządu powiatowego w cieszyńskiej części Województwa, uprawnienia, służące powiatowym związkom komunalnym — z mocy niniejszej ustawy służą Wydziałom Dróg Powiatowych, z drugiej strony Wydziały te spełniają obowiązki ciążące z mocą niniejszej ustawy na powiatowych związkach komunalnych.

Art. 62.

Aż do zlikwidowania obszarów dworskich w górnośląskiej części Województwa na podstawie ustawy z dnia 10. lipca 1923 r. (Dz. U. Śl. nr. 29 poz. 161) uprawnienia, służące gminom z mocą niniejszej ustawy, służą na obszarach dworskich powiatowym związkom komunalnym, które zobowiązane są oddać sąsiadującym z tymi obszarami gminom tę część dochodu, jaka by im z tego tytułu przypadła po połączeniu się z temi obszarami.

W razie sporu co do podziału tych podatków, rozstrzyga Rada Wojewódzka.

Część VIII.

Przepisy końcowe.

Art. 63.

1. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od 1. lipca 1926 r. z wyjątkiem przepisów o podatku od budynków, które to przepisy obowiązują od 1. stycznia 1926 r.

2. Przepisy dotyczące poborów podatków komunalnych, wymienione w art. 2 i 3 obowiązują od 1. stycznia 1923 r.

3. Przepisy art. 7 ustępu 1, 2 i 3 obowiązują w cieżyńskiej części Województwa od 1. stycznia 1923 r. na górnośląskiej części Województwa z chwilą rozciągnięcia ustawy z 14 maja 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 58, poz. 412).

4. Przepisy co do pobierania podatków komunalnych, wymienionych w artykułach 5, 6, 9, 11, 12, 13 i 14 nabierają mocy z pierwszym dniem następnego miesiąca po ogłoszeniu niniejszej ustawy.

5. Komunalne podatki samoistne i dodatki do podatków pobrane na rok podatkowy 1924 r. na zasadzie przepisów obowiązujących do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, podlegają zaliczeniu na poczet właściwych danin należnych związkom komunalnym na podstawie tej ustawy.

6. Związki komunalne są obowiązane uzgodnić swe uchwały, statuty, regulaminy itp. dotyczące danin komunalnych, z przepisami niniejszej ustawy najpóźniej do końca września 1924 r. Uchwały te tracą moc obowiązującą z dniem 30. września 1924 r.

Art. 64.

Przepisy ustaw, sprzeczne z niniejszą ustawą, tracą moc obowiązującą, o ile inne ustawy powołują się na

takie przepisy należy zamiast nich odpowiednio stosować przepisy niniejszej ustawy.

Art. 65.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Wojewodzie.

31.

Ustawa

z dnia 6. lipca 1926 r.

w sprawie wstrzymania podwyżki czynszów od lokali na terenie Województwa Śląskiego.

Art. 1.

Stawki ustanowione w art. 6 ustawy z dnia 18. grudnia 1924 r. wzrastają kwartalnie o 5% począwszy od 1. lipca 1926 r. aż do czasu wejścia w życie noweli do tejże ustawy.

Art. 2.

Ustawa z dnia 29. marca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 8, poz. 13) traci równocześnie moc obowiązującą.

Art. 3.

Ustęp 2. art. 6. ustawy z dnia 18. grudnia 1924 r. (Dz. U. Śl. Nr. 28, poz. 107) traci moc obowiązującą.

Art. 4.

Ustawa wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia i obowiązuje od dnia 1. lipca 1926 r.

Art. 5.

Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Wojewodzie.

Marszałek:

(—) Wolny.